

Prefíkaná Búrka

V hlbokom košatom lese, kde sa potoky vinuli ako stuhy a stromy šepkali staré príbehy, žila líška menom Búrka. Bola to prefíkaná ryšavá kráska s bystrými očami a ešte bystrejším rozumom. Jej kožuch bol taký ohnivý, že sa zdalo, akoby v ňom tancovalo slnko. Búrka bola známa tým, že bola vždy o krok vpred pred všetkými, najmä pred poľovníkom menom Pán Zálesák.

Pán Zálesák bol skúsený, ale niekedy až príliš sebavedomý poľovník. Myslel si, že pozná každú stopu v lese a žiadna líška ho neprekabáti. Búrka bola však preňho neustálou výzvou, lebo sa mu nikdy nepodarilo ju chytiť.

Jedného chladného jesenného rána sa Pán Zálesák rozhodol, že dnes je ten deň. Videl čerstvé stopy Búrky pri potoku a veril, že ju konečne dostane. Pripravil si pascu – do malej jamy v zemi ukryl sieť a prikryl ju listím. Vedľa pasce položil kúsky voňavého údeného mäsa, neodolateľnej pochúťky pre každú líšku. Potom sa schoval za hustý krík a trpezlivo čakal. Búrka, samozrejme, zacítila vôňu mäsa. Jej nos sa chvel a oči skúmavo prebehli okolie. Bola však príliš múdra na to, aby sa vrhla rovno na jedlo. Cítila vo vzduchu prítomnosť človeka, aj keď ho nevidela.

Potichu sa priblížila k miestu a z diaľky si prezrela oblasť. Všimla si, že listie okolo mäsa je akosi inak usporiadané, než ako ho ukladá vietor. A aj keď pasca bola dobre zamaskovaná, Búrka si všimla jemný, takmer neviditeľný odtlačok čižmy v mäkkej zemi kúsok od "neodolateľného" jedla.

"Aha, Pán Zálesák," pomyslela si Búrka s malým úškrnom, "myslíš si, že som taká hlúpa?"

Namiesto toho, aby šla k mäsu, Búrka sa otočila a zamierila k neďalekej starej líšcej nore, ktorú už dlho nikto neobýval. Bola to malá nora s niekoľkými východmi.

Búrka vliezla do nory jedným otvorom, rýchlo prebehla pod zemou a vyliezla iným, ktorý viedol priamo za krík, kde sa skrýval Pán Zálesák. Líška sa plazila tak ticho, že poľovník ani nepočul jej približovanie.

Keď bola priamo za ním, tichučko, ale dostatočne hlasno, aby ho prekvapila, líška vydala ostrý štekot! "Haf! Haf!"

Pán Zálesák bol taký šokovaný a prekvapený, že sa strhol! "Čože?!" zvolal a od prekvapenia stratil rovnováhu. Zakopol a s hlasným suchnutím spadol... priamo do svojej vlastnej pasce! Sieť sa okamžite stiahla a poľovník sa ocitol uväznený.

Búrka sa mu pozrela priamo do očí. Potom sa tichým, ale jasným úškrnom obrátila, vzala kúsky údeného mäsa, ktoré Pán Zálesák použil ako návnadu – veď prečo by nimi mala plytvať? – a s víťazným chvostom sa stratila v lese.

Pán Zálesák tam zostal trčať uväznený vo vlastnej pasci, kým ho o niekoľko hodín nenašiel jeho pes, ktorý ho musel oslobodiť. Od toho dňa si Pán Zálesák dvakrát rozmyslel, kým sa pokúšal prekabátiť samotnú Búrku.

Ponaučenie: Nikdy nepodceňuj svojho protivníka a vždy si over všetky detaily. Najväčšie víťazstvo často nepríde hrubou silou, ale múdrosťou a prefíkanosťou.

Autor: Tatiana Kováčová

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

2. miesto v III. kategórii